

A Győri Ítéltábla, mint harmadfokú bíróság a Győrött, 2017. április 27. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

v é g z é s t:

Az önbíráskodás büntettének kísérlete miatt **vádlott** ellen indult büntetőügyben a Veszprémi Törvényszék 2016. október 26. napján kelt 3.Bf.165/2016/3. számú ítéletét *helybenhagyja*.

Megállapítja, hogy a harmadfokú eljárás során 5.000 (ötezer) Ft bűnügyi költség merült fel.

I n d o k o l á s

A **Veszprémi Járásbíróság** 2015. december 15. napján kihirdetett **13.B.1383/2015/4. számú** végzésében **vádlottal** szemben, az ellene önbíráskodás büntettének kísérlete (Btk.368.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés b/ pont) miatt indult büntetőeljárást - a Btk.25.§ c/ pontja szerint - a Btk.10.§ (4) bekezdés a/ pontban írt önkéntes elállás okán, a Be.332.§ (1) bekezdés g/ pontja alapján megszüntette. Rendelkezett a terhelt által használt zsebkés elkobzásáról és megállapította, hogy az eljárás során felmerült 14.920 Ft bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítéleti tényállás szerint vádlott 2015. július 3. napján 18 óra körüli időben a b.-i strand férfi mosdójába ment, ahol elhelyezkedett a középső fülkében. A mellette lévő fülkében sértett tartózkodott. A vádlott a fülkében kiejtette a zsebében lévő aprópénzt, ami szétgurult, egy része a szomszédos fülkébe, amit a sértett foglalt el. Egy tízforintos érmét a sértett visszapöckölt a vádlotthoz, aki azt kérdezte, hogy nem volt e több, majd sértett nemleges válaszára elhagyta a fülkét. Néhány pillanat múlva azonban **vádlott** trágár szavakkal, durván fenyegetőzve arra szólította fel a még mindig a WC fülkében lévő sértettet, hogy azonnal jöjjön ki, különben rárúgja az ajtót. Felelősségre vonta a fülkéből kilépő sértettet, hogy hozzányúlt a pénzéhez, eldugta az ötszáz forintját, követelte, hogy azonnal adja vissza. Ezután a vádlott elővett egy 8 cm pengehosszúságú bicskát, majd a jobb kezében tartva a vele ismét szembe forduló sértett mellkasa felé nyújtotta - megtartva a kést tőle kb. 20-23 cm távolságra - és üvöltve, káromkodva azzal fenyegette sértettet, hogy adja vissza a pénzét, mert különben megszurkálja, és itt vérzik el. A sértett ismét közölte, hogy a pénz nincsen nála, mire a vádlott összecsukta a bicskáját, azt eltette és távozott a mosdóból.

Az elsőfokú bíróság ebből a tényállásból azt a következtetést vonta le, miszerint a vádlott abból a célból, hogy a jogosnak vélt vagyoni igényének érvényt szerezzen, a sértettet élet elleni fenyegetéssel 500 forint átadására próbálta kényszeríteni, azonban e szándékától önkéntes elhatározásból elállt, a megkezdett elkövetési magatartás tovább folytatásától visszalépett.

Álláspontja az volt a sértett elfogadott vallomása alapján, hogy **vádlottat** semmilyen külső hatás nem befolyásolta azon döntésében, hogy a fenyegető magatartásával felhagyjon és a bicskát becsukva, eltávozzon a mellékhelységből, ezért az általa megvalósított cselekmény az önbíráskodás nem befejezett kísérleteként értékelhető.

Hivatkozott e körben a zsarolás tekintetében irányadó, de az önbíráskodás bűncselekménye tekintetében is alkalmazandó 4/2002. számú Büntető Jogegységi határozatra, mely értelmében nem

teljes (befejezetlen) a vádbeli bűncselekmény kísérlete, amíg az erőszakos vagy fenyegető elkövetési magatartás miatt a passzív alany (a sértett) nem kényszerül a tettes akarata szerinti magatartásra; valaminek a tevésére, nem tevésére vagy az eltérésére. Ezért az önkéntes elállás nem kizárt, ha a ráutaló körülményekből a tettes visszalépésére lehet következtetni. Az önbíráskodás bűncselekményének befejezése a vádlott önkéntes elállása folytán maradt el, mely büntethetőségi akadály a Btk.10.§ (4) bekezdés a/ pontja értelmében.

Vizsgálta a bíróság a Btk.10.§ (5) bekezdésére figyelemmel annak lehetőségét, hogy a vádlott által elkövetett befejezetlen kísérlet megvalósított-e önmagában más olyan bűncselekményt, amely miatt a büntetőjogi felelősség megállapítható.

A szóba jöhető maradék-bűncselekmények köréből kizárta a garázdaságot, mivel ennek tényállási eleme az olyan erőszakos magatartás, amely fizikai ráhatást feltételez. A tényállás szerint azonban a vádlott és a sértett között fizikai kontaktus nem jött létre.

Amennyiben a fizikai ráhatással fenyegetés - mely viszont megtörtént - a sértettben történő félelemkeltés célzatával történik, a magatartás alkalmas a Btk.222.§ (2) bekezdés a/ pontjában meghatározott zaklatás vétségének megállapítására. sértett viszont nem kívánt magánindítvánnyal élni e bűncselekmény miatt, ezért a büntethetőséghez szükséges törvényi feltétel hiánya folytán ebben sem lehetett **vádlott** bűnösségét kimondani. Ugyanezen okból nem volt büntethető a terhelt rágalmozás, illetve becsületsértés vétsége miatt sem.

Mindezek alapján jutott az elsőfokú bíróság arra a jogi következtetésre, hogy a vádlottal szemben a büntetőeljárás megszüntetésének van helye.

A végzés ellen az ügyész jelentett be fellebbezést a vádlott terhére, az eljárás megszüntetés emiatt és bűnösség megállapításáért, valamint büntetés kiszabása érdekében.

A Veszprém Megyei Főügyészség Bf.182/2016/1-I. számú átiratában a fellebbezést fenntartotta és indítványozta a tényállás kiegészítését az iratok tartalma alapján akként, hogy „miután a sértett ismét közölte a vádlottal, hogy pénz nincsen nála, levette a ruháit, azokat odadobta a vádlottnak, nézze meg, nincsen benne semmi, de a vádlott azokhoz nem nyúlt”. Indítványozta továbbá, hogy a törvényszék mellőzze az ítélet 2. oldalának utolsó bekezdésében írott azon jogi következtetést, miszerint a vádlott a pénz kikényszerítése iránti szándékától önkéntesen elállt és a cselekmény folytatásával felhagyott.

Ennek megfelelően indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a helyes jogi következtetés levonásával mondja ki **vádlott** bűnösségét önbíráskodás büntetében, és ezért végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett, börtön fokozatú szabadságvesztés büntetésre ítélje, illetőleg kötelezze a felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

A **Veszprémi Törvényszék**, mint másodfokú bíróság 2016. október 26. napján kihirdetett **3.Bf.165/2016/3. számú ítéletében** a Veszprémi Járásbíróság ítéletét megváltoztatta. vádlott bűnösségét megállapította a Btk.368.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés b/ pontja szerint minősülő és büntetendő - felfegyverkezve elkövetett - önbíráskodás büntetében. Ezért a terheltet 2 év szabadságvesztés büntetésre ítélte, melynek végrehajtását 5 év próbaidőre felfüggesztette. Kimondta, hogy a kiszabott szabadságvesztés végrehajtási fokozata esetleges végrehajtás esetén börtön. Megállapította, hogy a szabadságvesztés büntetés utólagos végrehajtása esetén a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontja a büntetés 2/3 részének kitöltését követő nap. Kötelezte az elsőfokú eljárás során felmerült bűnügyi költség viselésére. Egyebekben az elsőfokú bíróság határozatát helybenhagyta és kötelezte a vádlottat a másodfokú eljárás során felmerült 10.000 forint bűnügyi költség viselésére.

Indokolásában megállapította, hogy a bíróság az eljárási szabályokat maradéktalanul betartva folytatta le a bizonyítási eljárást. A törvényesen feltárt bizonyítékok helyes értékelése alapján

állapította meg a tényállást, mely a Be.351.§ (1) bekezdés a/ pontja alapján - az iratok tartalmának megfelelően - kiegészítésre szorul.

Az ítéleti tényállás 2. oldal 5. bekezdését úgy pontosította, hogy *a fülkéből kilépő sértett kiadta a ruháit a vádlottnak, hogy nézze meg, nincs benne semmi, majd a WC fülkéből meztelenül kilépett és azt mondta a vádlottnak „nézd át, csak nem képezed, én tanárember vagyok...”*(nyomozati irat 47. oldal-szembesítési jegyzőkönyv a vádlott és a sértett között).

Ezzel a helyesbítéssel a tényállást teljesen megalapozottnak tartotta, és irányadónak tekintette a fellebbezési eljárásban is.

Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének maradéktalanul eleget tett, hiszen részletesen elemezte a rendelkezésre álló bizonyítékokat és magyarázatát adta, hogy miért sértett vallomását vette alapul a tényállás megállapításakor.

Tévedett azonban, amikor a vádlottal szemben a büntetőeljárást megszüntette azon helytelen jogi következtetés folytán, hogy a cselekménye csupán az önbíráskodás büntetnének befejezetlen kísérlete stádiumáig jutott, tekintve, hogy a sértett részéről a terhelt vagyoni igénye nem nyert kielégítést, és ennek kikényszerítésére szolgáló, késsel való fenyegetéssel a vádlott önként felhagyott.

A törvényszék érvelése szerint a kiegészített tényállás alapján az állapítható meg, miszerint a vádlott követelte a sértettől, hogy a fülkéből azonnal jöjjön ki, majd trágár szavak kíséretében követelte vissza az általa eldugottnak vélt pénzt és mindezen tevékenysége alátámasztására a zsebkését is elővette, és a sértett felé fordította. Ezzel rákényszerítette a sértettet, hogy a fülkéből haladéktalanul kilépjen, a ruháit átvizsgálás céljára a vádlottnak átadja, sőt félelmében ruhátlanságával is igazolni igyekezett, hogy nincs nála a vádlott pénze, tehát nem tud neki mit visszaadni. Ezzel a sértett mindent megtett, ami e helyzetben a vádlott követelése folytán megtehető volt. Ily módon az önbíráskodás büntette a befejezettség stádiumába jutott azzal, hogy a sértett a vádlott akaratának megfelelő magatartást tanúsított, illetőleg eltűrt. Amikor **vádlott** a cselekmény során a kezében tartott bicskát összecsuksa, majd eltávozott a WC-ből, egy befejezett bűntény helyszínét hagyta el. Az már nem volt kísérleti szakban és az így sem befejezetlen, sem befejezett kísérletként nem értékelhető. Az ítéleti tényállás alapján az is egyértelműen megállapítható, hogy sértettben a terhelt kijelentései, - amelyeknek a kezében lévő 8 cm pengehosszúságú bicskával is nyomatékot adott, és amelyek között a sértett életének kioltására vonatkozó kijelentések is szerepeltek -, komoly félelmet keltettek.

Ily módon a törvényszék az önbíráskodás minősített esetének befejezett alakzatát megvalósultnak látva, **vádlott** bűnösségét megállapította, és vele szemben a fent írt joghátrányt alkalmazta.

Az ítéletet a másodfokon eljáró ügyész tudomásul vette, míg **vádlott** és védője külön-külön jelentettek be fellebbezést felmentés érdekében.

A **Győri Fellebbviteli Főügyészség BF.334/2016/I-1. számú átiratában** a védelmi fellebbezést részben alaptalannak tartotta. A védő által bejelentett jogorvoslati kérelmet a Be.386.§ (1) bekezdés a/ pontja értelmében joghatályosnak minősítette. A vádlott fellebbezése tekintetében rámutatott, hogy a másodfokú ítélet részére történő kézbesítésére 2016. november 24. napján került sor, a jogorvoslati határidő így 2016. december 2. napján járt le. A törvényszéki iratoknál elfekvő 5. sorszámú terhelti fellebbezés 2016. december 2. napján kelt, feladására postán került sor, ám a befűzött borítékról nem derül ki a postára adásának időpontja. Ilyen kétség esetén a vádlott javára a fellebbezés határidőben érkezettnek tekintendő.

Kifejtette, hogy az eljárási szabályokat mind az elsőfokú, mind a másodfokú bíróság megtartotta. A másodfokú ítélet alapjául szolgáló tényállás megalapozott, mindösszesen az iratok tartalma alapján helyesbítendő a Be.388.§ (2) bekezdés második mondatára figyelemmel a sértett feljelentésének alapján (nyomozati irat 7. oldal második bekezdés). Eszerint miután a vádlott a bicskát sértett

mellkasa felé tartva megszurkálással fenyegette a sértettet, utóbbi ismét megmutatta a terheltnek, hogy nincs nála pénz. Emellett a másodfokú bíróság által megállapított tényállásból mellőzendő az utolsó bekezdés, mivel az a jogi indokolás része (3. oldal).

Az így helyesbített tényállásból az önbíráskodás vonatkozásában a vádlott bűnösségére vont következtetés okszerű, a jogi érvelés minden tekintetben helyes.

Az ügyész rámutatott, hogy a törvényszék a bűnösségi körülményeket teljes körűen összegyűjtötte és a vádlottal szemben olyan büntetést szabott ki, amely szükséges, de egyben elégséges is a Btk.79.§-ában megjelölt büntetési célok megvalósításához. Az ítélet egyéb rendelkezései is törvényesek. Összefoglalva indítványozta, hogy a táblabíróság a törvényszék ítéletét a tényállás korrekciója mellett hagyja helyben.

A harmadfokú bíróság **nyilvános ülésén megjelent védő** a fellebbezését fenntartotta és kérte, hogy a táblabíróság a Be.396.§ (1) bekezdése szerint változtassa meg a másodfokú ítéletet akként, hogy **vádlottal** szemben a terhére rótt bűncselekmény kísérlete miatt a büntetőeljárást szüntesse meg az elsőfokú ítélet - minden vonatkozásba helytálló - rendelkezései és indokolása alapján.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az eljárásjogi szabályok maradéktalan betartása mellett, a törvényesen feltárt bizonyítékok jogszerű és reális értékelése alapján állapította meg a tényállást, továbbá helyes jogi következtetést vont le akkor, amikor a vádlottal szemben az önbíráskodás büntetnének kísérlete miatt indult büntetőeljárást megszüntette. A vádlott a szándékától önkéntes elhatározásból állt el, ezért az önbíráskodás büntette nem valósult meg, magatartása maximum az önbíráskodás büntetnének befejezetlen kísérletéig jutott. Az elsőfokú bíróság által is felhívott Btk.10.§ (4) bekezdés a/ pontja kimondja, hogy nem büntethető kísérlet miatt az, akinek önkéntes elállása miatt maradt el a bűncselekmény befejezése. Az önbíráskodás jelen esetben nem válhatott befejezetté, hiszen a vádlott mindvégig egy dolgot kért a sértettől, mégpedig azt, hogy adja vissza az elgurult pénzérméket. Nem kérte tőle, nem is kényszerítette arra, hogy vetközzön le. A sértett saját elhatározásából vette le a ruháit, ami semmi esetre sem értékelhető a vádlott terhére. A vádlott a levetett ruhákhoz nem nyúlt. A vádlott a kísérleti szakban lévő bűncselekményt azért hagyta abba, mert belátta, hogy a sértettől nem fogja visszakapni a pénzét, vagyis magatartásával nem érte el célját.

Kérte, hogy az ítéletábra a Veszprémi Járásbíróság precíz jogi okfejtését elfogadva a törvényszék ítéletét változtassa meg, és az elsőfokú ítéletet hagyja helyben.

Az **ügyész** átiratában foglaltakat, illetőleg indítványait maradéktalanul fenntartotta. Kifejtette, hogy nem önkéntes elállás történt, hanem kétszer is megvalósult a bűncselekmény. Először **vádlott** trágár kifejezések használatával és azzal fenyegette meg a sértettet, hogy jöjjön ki, mert ha nem, akkor ráúgja az ajtót. Sértett erre levetközött, majd meztelenül kilépett a fürkéből és átadta a ruháit, mert másként nem tudta bizonyítani, hogy nincs nála pénz. Ebben a pillanatban az önbíráskodás bűncselekménye befejezetté vált. Ezután vette elő a vádlott a kést és a sértett mellkasa felé tartotta, majd ismételtén követelte a pénzét azzal a fenyegetéssel, hogy „add vissza a pénzem, mert különben megszurkállak és elvérzel”. Ekkor a sértett a ruházatát ismét megmutatva közölte a vádlottal, hogy nincsen nála a vádlott 500 forintja.

A másodfokú bíróság ítéletének tényállását ezzel a momentummal egészítse ki az ítéletábra. Második alkalommal is így vált befejezetté bűncselekmény. Volt egy jogosnak vélt követelés, melynek érvényesítésre a vádlott először szóban, majd késsel fenyegetve arra kényszerítette a sértettet, hogy valamit tegyen. Az önkéntes elállás szóba sem jöhet. A törvényszék jogi álláspontja helyes.

Helytállónak tartva a másodfokú bíróság bűnösségre való következtetését, a bűncselekmény minősítését és a kiszabott büntetés nemét, mértékét az ügyész indítványozta a másodfokú ítélet helybenhagyását.

A Győri Ítéltábla megállapította, hogy a bejelentett védelmi fellebbezések a Be.386.§(1) bekezdés a/ pontja szerint joghatályosak, mivel a járásbíróóság **vádлотtal** szemben a büntetőeljárást büntethetőségi akadály miatt megszüntette, a törvényszék ezzel ellentétesen döntve elítélte.

Az ítéltábla a Be.393.§ (2) bekezdésében meghatározott nyilvános ülésen, a Be.387.§ (1) bekezdésének megfelelően bírálta felül a fellebbezéssel megtámadott másodfokú ítéletet az azt megelőző első- és másodfokú bírósági eljárással együtt.

A védelmi fellebbezést nem találta alaposnak az alábbi indokok szerint.

Az ítéltábla megállapítása szerint az első- és másodfokú bírósági eljárások megfeleltek a jogszabályi előírásoknak, olyan szabálysértés nem történt, ami az ügy érdemi felülvizsgálatát megakadályozta volna.

A másodfokú bíróság két kisebb eljárási hibát vétett, melyek azonban a döntését nem befolyásolták. Ítéletében a nyilvános ülésen meg nem jelent vádlott jogorvoslati nyilatkozatának bevétele nélkül rendelkezett a kirendelt védő jelenléti díjának, mint a bíróság által külön fellebbezhető végzésben megállapított és előlegezett bűnügyi költségnek megfizetésére kötelezésről (ítélet 10. bekezdés), holott a végzés kihirdetése után még azt rögzítette, hogy a terheltnek kézbesítés és a jogorvoslati határidő lejártát követően dönt a jogerő, vagy felterjesztés tárgyában (3.Bf.165/2016/3. számú jegyzőkönyv 1-4. oldal). A hibának nincsen jelentősége, mivel a terhelt ezt a határozatot nem támadta és a jegyzőkönyv tartalmazza később az ide vonatkozó jogerősítő záradékot is 2016. december 16. napja megjelölésével.

Az ügydöntő határozata nyilvánvaló elírás következtében azt tartalmazza, hogy a „egyebekben az elsőfokú bíróság *ítéletét* helybenhagyja”, holott a Veszprémi Járásbíróóság végzését bírálta felül (ítélet 9. bekezdés).

Az eljáró bíróságok az ügy ténybeli és jogi megítéléséhez szükséges adatokat, bizonyítékokat feltárták, és azokat törvényesen értékelték.

A Veszprémi Járásbíróóság a bizonyítási eljárást szabályosan és teljes körűen folytatta le. Kihallgatta a vádlottat és a sértettet, ismertette a nyomozás során rögzített vallomásait, továbbá azokat a releváns iratokat, amelyek a cselekmény előzményeire, továbbá azt követően a terhelt magatartására vonatkozó, az intézkedés során összegyűjtött adatokat tartalmazták.

Mérlegelő tevékenységében a másodfokú bíróság sem talált hibát, a tényállást egy kisebb kiegészítéssel megalapozottnak tartva fogadta el az ítélezése alapjául. Csupán az eltérő jogi következtetésben mutatkozott különbség az első- és másodfokú döntés között.

A harmadfokú eljárás során a táblabíróóság csak a másodfokú bíróság által is megalapozottnak tartott elsőfokú ítéleti tényállást bírálhatta felül a Be.388.§ (1) bekezdése - a tényálláshoz kötöttség és felülmérlegelési tilalom elve - értelmében.

Megállapítható, miszerint a törvényszék helyesen egészítette ki a tényállást a szembesítési jegyzőkönyvben elhangzottakkal akként, hogy a sértett a szóbeli fenyegetőzésre meztelenül jött ki a WC-fülkéből és megmutatta a ruháit a vádlottnak azt bizonyítandó, hogy nála nincsen pénz.

Ezt az (2) bekezdés alapján eljárva, iratok tartalma alapján - a másodfokú bíróság által nem észlelt részleges megalapozatlanságot kiküszöbölve - azonban helyesbíteni szükséges a főügyészi átiratban foglaltaknak megfelelően.

Eszerint, miután a sértett meztelen felsőtesttel, a ruháit kezében tartva a fülkéből kijött és megmutatta, hogy nincsen nála semmi, a vádlott elfordult és pár lépést tett a WC-ből kifelé. A sértett visszafordult, hogy újra bemenjen a fülkébe, amikor egy fémcsattanást hallott, visszanezített

és látta, hogy a terhelt egy bicskával a kezében felé jön és megáll hozzá közel, a pengét a mellkasához tartva. A késsel fenyegetőzött, hogy megszúrkalja a sértettet, *aki erre ismét megmutatta, hogy nincsen nála a vádlott pénze* (a sértett feljelentése nyomozati irat 7. oldal első és második bekezdés).

Ezen túlmenően mellőzte az elsőfokú ítélet 2. oldal utolsó bekezdését az önkéntes elállásról tett megállapítással, melyet a másodfokon eljáró ügyész indítványa tartalmazott, ám a törvényszék elmulasztott.

Az így pontosított - történeti részében az első- és másodfokú ítéletben is megalapozott - tényállás a harmadfokú bírósági eljárásban a felülbírálat alapjául szolgált.

A másodfokú bíróság a tényállás alapján okszerűen következtetett a vádlott büntetőjogi felelősségére az önbíráskodás büntetében, a minősítése is törvényes volt, az ehhez fűzött jogi indokolás (3. oldal utolsó bekezdés) azonban nem pontos, mert helytelen tartalmazza az események időbeli sorrendjét.

Először a fülkén kívülről elhangzott durva fenyegetések hatására ijedt meg a sértett oly mértékben, hogy kijött meztelenül és ruháit megmutatva bizonyította, miszerint nincsen nála az a pénz, amit a terhelt követel rajta.

Ezután sértett megfordult, hogy visszamenjen a fülkébe, amikor a terhelt elővette a kését, és azzal fenyegette a sértett, hogy megszúrja, aki újra megmutatta; nincsen pénz nála.

Az önbíráskodás *elkövetési magatartása* a kényszerítés. A kényszerítő magatartás iránya, hogy a passzív alany valamit tegyen, ne tegyen, vagy eltűnjön, ami egyben a passzív alany akaratának meg nem felelő magatartás. Ez lehet közvetlenül a vagyoni igény teljesítése, vagy más olyan magatartás kikényszerítése is, amely - közvetetten - a vagyoni igény érvényesítése körébe tartozik. Ilyen például a sértett zsebének, ruhájának átvizsgálása is, hogy van-e pénze.

Az *elkövetési mód* az erőszakkal vagy fenyegetéssel való kényszerítés. Az erőszak személy elleni erőszak és - a kényszerítéshez hasonlóan - dologról személyre áttevődő erőszak is lehet (BH1988.389., BH1983.177.). Az önbíráskodás esetében nem kell a fenyegetésnek olyan akaratörőnek lennie, mint a rablásnál. Elegendő, ha a sértett annyira megijed, hogy az elkövető szándékának megfelelő magatartást tanúsítson.

Befejezett a bűncselekmény, ha a sértett az elkövető által alkalmazott erőszak vagy fenyegetés hatására a kényszerítéssel elérni kívánt magatartást tanúsítja: valamit megtesz, nem tesz meg vagy eltűr. Nem feltétele azonban a befejezettségnek, hogy a tettes a vagyoni igényét ténylegesen érvényesíteni tudja (BH1996.507.), vagy bármilyen kár következzen be. *Kísérletnek* minősül az erőszakos vagy fenyegető magatartás megkezdése, addig, amíg a kényszerítés irányának megfelelő magatartás megtételére nem kerül sor.

Sértett elmondta, hogy rosszuléttel küzdve a WC-n tartózkodott, amikor teljesen váratlanul elhangzott a mosdóhelyiségből a terhelt durva fenyegetőzése és felszólítása, hogy jöjjön ki. Nem tudta, hogy mi várja odakinn, mire készüljön. Annyira megijedt, hogy levette a ruháit, holott saját belátásából biztosan nem jött volna ki meztelenül egy idegen ember elé.

Az önbíráskodás bűncselekménye nem csak azzal teljesedett volna be, ha a sértett kielégíti a vádlott vagyoni igényét. Ezt jelen esetben nem is tehette volna meg, hiszen nem volt nála pénz. Az is tényállászerű eredmény volt, hogy sértett saját szándékával ellentétesen megtette a vádlottnak, amit akart, vagyis kijött a fülkéből és megmutatta, hogy nincsen nála az 500 forint.

Így, a hivatkozott 4/2002. számú BJE értelmében, már nem volt lehetősége a vádlottnak a cselekmény folytatásától való önkéntes elállásra az eredmény bekövetkezése előtt, hiszen a sértettet kétszer is rákényszerítette a szándékával nem egyező magatartás tanúsítására.

A második mozzanatban, amikor a terhelt késsel nyomatékosította a fenyegetőzését, kimerítette a befejezett bűncselekmény (2) bekezdés b/ pont szerinti minősített esetét; a felfegyverkezve elkövetést.

A harmadfokú bíróság a törvényszékkal értett tehát egyet abban, hogy a vádlott cselekménye a Btk.368.§ (1) bekezdés és (2) bekezdés b/ pont szerint meghatározott önbíráskodás büntette befejezett alakzatát valósította meg.

Az ítélet tábla az alkalmazott szabadságvesztés büntetés, a végrehajtásának a leghosszabb próbaidőre történő felfüggesztése és egyéb rendelkezések tekintetében is osztotta a törvényszék álláspontját. A terhelt vonatkozásában teljes körűen feltárt, valamennyi bűnösségi körülményt értékelve; figyelembe véve a fokozatosság elvét - azt, hogy korábban ugyanilyen bűncselekmény miatt pénzbüntetésre ítélték - ez a joghátrány áll arányban a **vádlott** által elkövetett bűncselekménnyel.

Az ítélet egyéb rendelkezései is törvényesek.

A fentiekben kifejtettek alapján az ítélet tábla a Veszprémi Törvényszék 2016. október 26. napján kihirdetett 3.Bf.165/2016/3. számú ítéletét a Be.397.§ I. fordulata alapján helybenhagyta.

Megállapította és előlegezte a harmadfokú nyilvános ülésen megjelent kirendelt védő díját, melynek viseléséről a díjmegállapító végzés jogerőre emelkedését követően, az elsőfokú bíróság dönt majd a Be.578.§ (2) bekezdésében meghatározott különleges eljárásban.

Győr, 2017. április 27.

Dr. Zólyomi Csilla sk.
a tanács elnöke

. Vajda Edit sk.
előadó bíró

. Menyhárd István sk.
bíró

Záradék:

Ezzel az ítélettel a Veszprémi Törvényszék 2016. október 26. napján kelt 3.Bf.165/2016/3. számú ítélete 2017. április 27. napján jogerőre emelkedett és fel nem függesztett részében végrehajtható.

Győr, 2017. április 27.

. Zólyomi Csilla sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Kiadó:

